

Mărcuțiu-Rácz Dóra

EGY ROSSZHÍRÚ PARK UTCÁIN

egyszer úgy szeretnék végigmenni
egy rosszhírú park utcáin,
hogy nem gondolok a legrosszabbra,
és arra sem, mit gondoljak akkor helyette.
ne keressek fényfoltokat a betonon,
se biztonsági öröket, térfigyelő kamerákat vagy
olyan férfiakat, akiket a sötétben is könnyű meglátni,
és akik nővel vagy kutyával sétálnak.
ne magamtól várjak magyarázatokat
rosszul feltett kérdésekre, és
ne azért igyak vizet, hogy utána
jól artikuláltnak tudjak kiabálni,
ha kell.
azért szorongassam a lakáskulcsomat,
mert már majdnem otthon vagyok,
nem azért, mert hegyes a vége és
ezt olvastam egyszer
egy cikkben az erőszakról.
ne töröljem le a rúzsom,
ha nem kell,
azért járjak futócipőben, mert kényelmes és
ne az legyen a legerősebb önvédelmi fegyverem,
hogy épp megjött,
és így senki sem akarna.
egyszer úgy szeretnék hazaérni, hogy közben
azért hívjam fel anyámat telefonon,
mert valóban hiányzott a hangja –
nem azért, mert
szégyellem bevallani magunknak, hogy
még mindig
félek a sötétben.

NEM MEGOLDÁS

amikor a moldvai szobatársam arról mesél,
hogy tegnap éjjel megvert egy embert,
elsőre nem akarok semmire se gondolni,
másodjára mégis arra gondolok, hogy megőrült.
miközben azt meséli, hogy eltörte a férfi állkapcsát,
elsőre nem akarom elítélni, másodjára mégis
az jut eszembe, hogy én sosem mernék
megérinteni egy idegent,
akkor sem, ha velem is megtörtént már.
tipikus,
egy férfi megfogta a szórakozóhelyen,
de megbasználak, de megbaszta volna, de megbaszta,
ahogy a földre terült az ütéstől
és mindene csupa vér lett.
a szobatársam még mindig mesél,
arról, miket kiabált neki, amikor magassarkúban rugdosta az arcát,
hogy elege van ebből,
hogy még mindig csak ennyinek nézik,
még itt, a telibebaszott kultúrkolozsváron is.
a biztonsági őr nevetett, meséli a szobatársam,
aztán finoman kikísérte a szórakozóhelyről,
óvatosan, nehogy rosszul érjen hozzá.
elsőre nem, de másodjára arra gondolok, milyen jól
jött volna nekem is, ha letörhetném az idegen kezeket,
ha szétgyurmáznám az összes macsómaszkot, ha rajtuk
nevetnének,
amikor jelentenek.
és végre én élvezném
az érintkezést a hússal,
ami valaha az arcuk volt.
elsőre félek a moldvai szobatársamtól, nehogy engem is,
de ő nőt soha, ez nem így működik;
másodjára megkérném, tanítson meg mindenre,
amit ő is tud, hogy soha többé ne féljek egyedül,

végül magamtól rémülök meg, de magamtól a legjobban.

nevetünk mindketten, ez vicces kis történet volt,
a szobatársam jéggel borogatja a kezét és törött körmét,
arra gondolhat, hogy a rohadék biztos
belátott a combjai közé, miközben rugdosta,
de nem mondja ki hangosan, és amikor mégis megkérem,
hogy tanítson meg mindenre, amire őt tanították,
csak legyint, hogy az agresszió nem megoldás,
és visszaveszi műbőr miniszoknyáját.
elsőre nem akarok semmire se gondolni,
de másodjára mégiscsak arra gondolok,
hogy az sem megoldás, ha elmeséli,
mit viselt aznap, amikor megfogták.

Venus West, 1997 (aquatinto, lino, 3x180x70 cm)